

Dieceza de Vicenza

Parohia "Araceli"

Piazza Araceli, 21;

36100-Vicenza

Tel cel.: 393.482.9000

Tel fix: 0444.149.60.55;

Fax: 0444.183.3500

E-mail: parohiavicenza@gmail.com

Website: www.parohiavicenza.it

Agenda Parohiei pe luna Noiembrie 2018

4 DUMINICA A 22-A DUPĂ RUSALII (Pilda bogatului nemilos și a săracului Lazăr). Cuv Ioanichie cel Mare; Sf M Nicandru și Ermeu; Sf Carol Boromeu

- ora 09.30 Sf. Spovedanie; Molitfe
- ora 10.30 Sf. Liturghie
- **Astăzi încep orele de Religie și Laboratoarele de Crăciun pentru copii**

10 S Sf Ap Rodion, Olimp, Erast, Terțiu, Sosipatru și Cuartus, din cei 70; Sf Mc Orest

- ora 10.30 Botez Ambra
- ora 16.00 Botez Thomas

11 DUMINICA A 25-A DUPĂ RUSALII (Pilda Samarineanului milostiv). Sf M Mina, Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv Teodor Studitul

- ora 09.30 Sf. Spovedanie
- ora 10.30 Sf. Liturghie

17 S Sf Grigorie Taumaturgul al Neocezareei

- **ora 15.00 Curățenie generală în Biserică**

18 DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina). Sf M Platon; Sf M Roman și Zaheu

- ora 09.30 Sf. Spovedanie
- ora 10.30 Sf. Liturghie
- **ora 15.00 Sf. Maslu cu 7 preoți**

25 DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALII (Păzirea poruncilor; Dregătorul bogat). Sf M Ecaterina din Sinai; Sf M Mercurie

- ora 09.30 Sf. Spovedanie
- ora 10.30 Sf. Liturghie

Pentru botezuri, cununii, sfeștani, molifte etc., vă puteți adresa la Pr. Raimondo Salanschi: Tel fix: 0444 1496055; Cel.: 393 4829000 sau în fiecare duminică la Biserică (înainte sau după Sf. Liturghie).

Taina Sfântului Maslu - rânduială și semnificație

Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn întru numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav, și-l va ridica pe el Domnul, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui.

(Iacov 5,14-15)

Importanța Sfântului Maslu

Sfântul Maslu este Taina care, prin rugăciunile preoților și prin ungerea cu untdelemn sfințit, împărtășește credincioșilor harul dumnezeiesc pentru **tămăduirea bolilor trupești și sufletești, pentru iertarea păcatelor și întărirea sufletului.**

Termenul „**Maslu**” este de origine slavă și înseamnă **untdelemn**. Se mai utilizează și denumirea de *eleoungere*, care înseamnă **ungere cu untdelemn**. Această Taină arată că Dumnezeu își manifestă mila Lui față de suferinții care își pun nădejdea în El. Toate rugăciunile invocă mila lui Dumnezeu, care este numit Doctorul plin de milă, Doctorul sufletelor și al trupurilor. Lucrarea Duhului Sfânt nu se poate împlini fără o deschidere a sufletului bolnavului, prin credință tare și căință sinceră.

Taina Sfântului Maslu este și **taina comuniunii în rugăciunea unuia pentru altul**, semn al dragostei creștine și al solidarității cu cel aflat în suferință. Cel bolnav este mângâiat și încurajat, simțind că nu este singur în suferința lui, întreaga Biserică rugându-se pentru el.

Instituirea Sfântului Maslu

Sf. Maslu a fost instituit de **Însuși Mântuitorul Isus Hristos**, atunci când a trimis pe Sfinții Apostoli la propovăduire: *Celor ce vor crede acestor semne vor urma: în numele Meu vor scoate demoni, peste cei bolnavi mâinile își vor pune și se vor face sănătoși* (Marcu 16, 17-18). **Sfinții Apostoli au săvârșit această Taină** încă din timpul în care Hristos era cu ei: *Și mulți demoni scoteau și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și îi vindecau* (Marcu 6,13). **Practica apostolică este confirmată de Sfântul Apostol Iacov în epistola sa:** *Este cineva bolnav întru voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn întru numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav, și-l va ridica pe el Domnul, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui”* (Iacov 5, 14-15).

Semnificația rugăciunilor citite la Sfântul Maslu

Rânduiala **Tainei Sfântului Maslu**, ca parte văzută, constă în rugăciunile pentru sfințirea untdelemnului, ungerea celor bolnavi cu acesta, citirea celor șapte fragmente de Apostol și de Evanghelie, rugăciunile de iertare și de vindecare, iar ca parte nevăzută, constă în iertarea de păcate, deci **vindecarea sufletului.**

Cele **șapte rugăciuni** diferite care se rostesc în cadrul slujbei Sfântului Maslu ocupă un loc central în sânul slujbei. Amintind **milostivirea și bunătatea** pe care Dumnezeu le-a arătat întotdeauna față de oameni, în ele se cere păzirea vieții bolnavului, ușurarea de chinuri, vindecarea și întărirea trupului și totodată iertarea păcatelor, tărie duhovnicească, primenirea întregii sale fapături și înnoirea în Hristos a vieții sale. Fiecare rugăciune insistă în mod particular asupra unuia sau altuia dintre aceste aspecte, dar toate pun alături **mângâierea sufletului și ușurarea trupului**, leagă tămăduirea duhovnicească de cea trupească, subliniind importanța fundamentală a

celei dintâi, fără a nesocoti valoarea celeilalte.

În cea dintâi rugăciune, **preoții** cer Milostivului Dumnezeu: *„Facă-se, Doamne, untdelemnul acesta untdelemn de bucurie, untdelemn de sfințenie, îmbrăcăminte împărătească, pavăză puternică izbăvitoare de toată lucrarea diavolească, pecete nestricată, bucurie a inimii, veselie veșnică”*.

În cea de-a doua rugăciune este chemat în ajutor Dumnezeu cel Mare și Preaînalt, pentru a trimite **harul Său preasfânt** peste bolnavul care și-a cunoscut păcatele sale și a venit la El cu credință.

Dumnezeu este rugat să-l primească pe acesta cu iubirea Sa de oameni, să îi ierte lui orice a greșit cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, să îl însoțească și să-l păzească în ceilalți ani ai vieții acestuia.

Cea de-a treia rugăciune este o invocare directă a ajutorului lui Dumnezeu, spre **ușurarea durerii** trupesti a celui bolnav: *„Așa, Doamne, trimite din cer puterea Ta cea tămăduitoare; atinge-Te de trup, potolește-i fierbințeala, ușurează-i suferințele și-i izgonește toată boala cea ascunsă, Fii tămăduitorul robului Tău acesta; ridică-l pe dânsul din patul durerii și din așternutul chinurii. Dăruiește-l pe dânsul sănătos și întreg Bisericii Tale, ca să fie bineplăcut Ție și să facă voia Ta”*.

În cea de-a patra rugăciune, Milostivul Dumnezeu este rugat astfel: *„Cel ce tămăduiești toată neputința, tămăduiește pe robul Tău; ridică-l pe dânsul din patul durerii pentru mila bunătății Tale; cercetează-l pe dânsul cu mila și cu îndurările Tale; depărtează de la dânsul toată boala și neputința”*.

În cea de-a cincea rugăciune, Milostivul Dumnezeu este numit *„Tatăl orfanilor, limanul celor înviforați și doctor al celor bolnavi; Cel ce porți fără mâhnire slăbiciunile noastre și iei asupra-Ți suferințele noastre; Care miluiești cu liniștirea; Cel ce treci peste fărădelegi și ierți nedreptățile; Cel grabnic spre ajutor și zăbavnic la mânie; Cel ce primești pocăința păcătoșilor și ai putere a ierta păcatele cele multe și grele și dai tămăduire tuturor celor ce petrec întru neputință și în boală întunecată”*.

Următoarele rugăciuni, a șasea și a șaptea, precum și rugăciunea ce se citește în timp ce **Sfânta Evanghelie** se află deschisă pe capul bolnavului, cer iertarea păcatelor celor aflați în suferință: *„Ție ne rugăm și cu umilință la Tine cădem: în bunătatea Ta, însuți slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule, fărădelegile și păcatele robului Tău și greșelile lui cele de voie și cele fără de voie”*.

Credincioșii care participă la slujba Sfântului Maslu sunt pătrunși de **rugăciunile** și de citirile ce se fac, înțelegându-le într-o altă lumină duhovnicească și pătrunzându-se de ele cu altă tărie. **unt lecturi și rugăciuni sfinte, menite să aducă în sufletul necăjit și întristat, pocăință, pace, liniște și ușurare.**

A devenit deja o tradiție în rândul credincioșilor din Vicenza și din împrejurimi de a participa la Sf. Maslu cu 7 preoți.

Duminică 18 noiembrie, începând cu ora 15.00, vom celebra Taina Sfântului Maslu.

Această sfântă taină, de obicei, se celebrează de mai mulți preoți (trei, cinci sau șapte), prin urmare vor fi prezenți mai mulți preoți din parohiile învecinate.

Pentru o majoră participare la această sfântă slujbă **vă rugăm să divulgați știrile celor care doresc să participe!**

Panegiric la Praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului - Pr. Vasile Gordon

Cea mai mare sărbătoare creștină a lunii noiembrie este Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Spunem „Biserică” și nu „Templu”, pentru că acum, în creștinism, folosim acest cuvânt pentru Lăcașul Domnului.

De altfel, Templul Vechiului Testament a fost prototipul, prefigurarea, Bisericii creștine.

Evenimentul sfânt al intrării pruncei Maria în Templul din Ierusalim a fost fructul unei făgăduințe. Căci Tradiția ne spune

că părinții Ioachim și Ana, în vârstă fiind și neavând copii, în rugăciunile lor fierbinți de a-i binecuvânta Cel de Sus cu un prunc, au făcut legământ în fața lui Dumnezeu că de-l vor dobândi, îl vor afierosi Domnului, adică îl vor duce la Templu.

Fiindu-le ascultată rugăciunea și-au respectat întocmai și făgăduința, împlinind cu demnitate, astfel, cuvântul psalmistului: „Faceți juruințe și le împliniți Domnului Dumnezeului vostru” (Psalm 75, 11).

Nu le va fi fost ușor părinților vârstnici să se despartă de prunca lor, Maria, care abia împlinise trei ani. Parcă-i vedem îmbrățișând-o în lacrimi pe treptele Templului din Ierusalim. Și-au înfrânt, însă, durerea omenească prin credința și nădejdea în Dumnezeu, dublate de conștiința demnității respectării cuvântului dat.

Părinții jertfelnici au înțeles că dobândirea unui copil la bătrânețe a fost un dar al Domnului și că încredințarea Mariei Templului este răspunsul unei chemări de sus, deodată cu împlinirea făgăduinței făcute.

Nu excludem posibilitatea ca Ioachim și Ana, atașați cu multă evlavie de Casa Domnului și se înțelege, cunoscători ai scrierilor Vechiului Testament, să-și fi amintit de cuvintele psalmistului care profețise tocmai despre fiica lor: „Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău. Că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău” (Psalm 44, 12-13).

Și astfel, **copila Maria a fost încredințată arhiereului Zaharia**, care, potrivit unei porunci primite tainic de sus, a dus-o în partea cea mai însemnată a Templului, în Sfânta Sfintelor, unde intra, după Lege, numai arhiereul și numai o dată pe an, cu prilejul jertfei împăcării, după porunca Domnului: „Și a zis Domnul către Moise: Spune lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în locul sfânt de după perdea, înaintea curățitorului celui de pe chivotul Legii, ca să nu moară” (Lev. 16, 2), totodată precum se rânduise mai înainte: „Aaron va săvârși jertfa de curățire peste coarnele lui (ale jertfelnicului, n. n.) odată pe an” (Leș. 30, 10).

Iată că **Maria a fost dusă tocmai în această Sfântă a Sfintelor, ca semn al chemării ei spre o consacrare unică în istoria omenirii: aceea de a fi mamă a Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos, Mântuitorul nostru.**

La Templu, ne spune tot Tradiția, Maria a stat ca la 12 ani, alături de alte fecioare care viețuiau acolo. Căci Templul avea trei rânduri de chilii, în care locuiau fecioare și văduve închinete Domnului, precum și preoții și slujitorii, trăind din averea Templului, după rânduielei asemănătoare oarecum cu cele din mănăstirile noastre de astăzi.

Apropiindu-se vremea Bunevestiri, în urma unei porunci tainice de sus, Maria a fost încredințată cu logodnă bătrânului Iosif, rudenia sa, spre ocrotire și garanție a fecioriei.

Din această scurtă dar sfântă istorie a Intrării Maicii Domnului în Biserică desprindem acum **câteva învățături**.

Exemplul făgăduinței făcute de evlavioșii **Ioachim și Ana**: ceea ce au promis înaintea lui Dumnezeu au împlinit întocmai, dovedind credincioșie și demnitate, chiar cu prețul lacrimilor și al acceptării singurătății.

Învățăm din acest act jertfelnic că **și noi putem face făgăduințe lui Dumnezeu, dar numai cele plăcute Lui, iar odată făcute să ne ținem de cuvânt**. Minunat se exprimă în acest sens înțeleptul Sirah: „Fii statornic în cugetul tău și unul să-ți fie cuvântul!” (5, 12).

Există la unii semeni ai noștri, ispita de a făgădui cu ușurătate fel de fel de lucruri și chiar de a jura fără rost, după care făgăduința și jurământul sunt uitate în scurtă vreme. În aceste cazuri se calcă, de fapt, porunca Mântuitorului „Să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pământ, ci cuvântul vostru ceea ce este da să fie da, iar ceea ce este nu, nu!” (Matei 5, 34-35).

Dar făgăduințele care folosesc mântuirii sunt chiar obligatorii. De exemplu, **atunci când ne spovedim nu facem doar o înșirare de păcate, ca un fel de „inventar”, ci, implicit, făgăduim că ne vom strădui, cu ajutorul Domnului, să nu mai repetăm ceea ce am mărturisit**. În acest mod trebuie să înțelegem sfatul psalmistului „faceți juruințe și le împliniți Domnului”.

Intrarea în Biserică reprezintă, apoi, o chemare pentru noi toți de a intra și cerceta cu râvnă **Casa Domnului în decursul vieții noastre, cu timp și fără timp, în duminici și sărbători și nu numai**. Iată, în această privință, un îndemn deosebit de cald al Sfântului Ioan Gură de Aur: „**Nu te îndepărta de Biserică!** Nimic nu e mai puternic decât ea! Speranța ta e Biserica; mântuirea ta e Biserica; Scriptura ta e Biserica. Ea este mai înaltă decât cerul; mai întinsă decât pământul. Nu îmbătrânește niciodată, ci este pururi înfloritoare. Pentru aceasta Scriptura, arătând tăria și statornicia ei, o numește „munte”; arătând curăția ei o numește „fecioară”; arătând măreția ei o numește „regină”; arătând înrudirea cu ea o numește „fiică”.

Așa cum prunca Maria a fost dusă la Templu, să ne ducem și noi pruncii la Biserică, spre a fi împărtășiți cu Sfintele Taine, spre a fi mai apoi spovediți (de la 7 ani), spre a prinde dragoste de sfintele slujbe și a crește în atmosfera curată a Sfântului Lăcaș.

Este o diferență covârșitoare între un copil care la ora Liturghiei se găsește în Biserică și altul care stă la televizor, sau aiurea. Într-un fel va crește unul, în alt fel celălalt!

Acest praznic al Intrării este, de asemenea, un îndemn pentru noi, ca **familii, s-o chemăm pe Maica Domnului să intre și în casele noastre**.

S-a spus, cu bună dreptate, că familia este o mică biserică. Ei bine, în „**mica noastră biserică**” să-i dăm un loc de cinste: icoana Maicii Domnului cu pruncul Isus să nu lipsească din nici o casă, iar în programul de rugăciune, după ce vom aduce Slavă Preasfintei Treimi, ne vom adresa și ei, ca uneia ce este atât de apropiată sufletului nostru. Iar dacă familia este ca o mică biserică, inima noastră, a fiecăruia, poate fi socotită la fel. Chiar așa glăsuiește, de pildă, un tropar din Rânduiala Sfintei Împărtășanii: „Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară și curățește inima mea, făcând o biserică a Preacuratului Tău Trup și Sânge”.

Așadar, inima este o „**biserică**” în care primim Sfânta Împărtășanie, adică pe Dumnezeu, dar primim și pe cei

aleși ai Săi: Maica Domnului, sfinții etc. După cum, bunăoară, în zilele senine, cerul fizic se reflectă întreg în bobul de rouă al dimineții, așa se poate cuprinde întreg cerul spiritual în sufletul nostru, dacă este deschis și senin.

Mare taină și mare dar de la Dumnezeu!

De încheiere, evocăm troparul Intrării în Biserică a Maicii Domnului, minunată sinteză a istoriei și semnificației acestei sărbători: „Astăzi, înainte-însemnarea bunăvoinței lui Dumnezeu și propovăduirea mântuirii oamenilor, în Biserica lui Dumnezeu, în chip luminat, Fecioara se arată și pe Hristos tuturor mai înainte Îl vestește. Acesteia și noi cu mare glas să-i strigăm: Bucură-te, plinirea rânduiei Ziditorului!”. Amin.

DESPRE SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

Ce este Sfânta Împărtășanie pentru un creștin?

Sfânta Împărtășanie este Trupul și Sângele Domnului nostru Isus Hristos pe Care le primim la Sfânta Liturghie „spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”. După ce a săturat mulțimile în pustie cu cinci pâini și doi pești și cunoscând că iudeii au să vină să-L ia cu sila ca să-L facă rege pentru a-i hrăni mereu în chip minunat, Mântuitorul le vorbește oamenilor despre “pâinea vieții”, “pâinea cea vie” sau “mâncarea cea nepieritoare” din care cine mănâncă nu va mai flămânzi în veci. Apoi le spune: “Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu voi da pentru viața lumii este trupul Meu” (Ioan 6, 5-55). Mai târziu, la Cina cea de Taină, Mântuitorul instituie Taina Euharistiei, prefăcând, prin binecuvântare, pâinea și vinul în trupul și sângele Său cu care îi împărtășește pe ucenici: “Luați mâncați, acesta este trupul Meu... Beți dintru acesta toți, acesta este sângele Meu...” și-i îndeamnă să facă aceasta spre pomenirea Sa. Este ceea ce au făcut Apostolii și primii creștini și ceea ce facem și noi astăzi la fiecare Sfântă Liturghie, când prin rugăciunea preotului și a credincioșilor Duhul Sfânt transformă ofranda de pâine și vin în Trupul și Sângele Domnului cu care ne împărtășim. Astfel Hristos își continuă prezența în lume nu numai duhovnicește, ci și în chip văzut, sub forma pâinii și a vinului euharistic.

Care este efectul împărtășirii cu Sfintele Taine asupra noastră? Ne putem mântui fără Sfânta Împărtășanie?

Fără împărtășirea cu Sfintele Taine nu putem trăi cu adevărat în Hristos, nu putem avea viață în noi. “Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6, 53-54). Nu ne putem deci mântui fără să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului. Tocmai de aceea copiii, după Botez și ungerea cu Sfântul și Marele Mir, primesc imediat și Sfânta Împărtășanie. În același timp, Sfânta Împărtășanie este pentru creștini adevărată mâncare și adevărată băutură care ne ajută să creștem în Hristos și să devenim una cu El. Mântuitorul zice: “Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 55-56). Dacă nu ne hrănim mereu cu Hristos din Sfânta Împărtășanie nu putem

crește duhovnicește și, cu atât mai mult, nu putem deveni una cu El. Sfânta Împărtășanie ne transformă, încetul cu încetul, în Hristos Însuși. Căci "firea celui mai tare schimbă firea celui mai slab", zic Părinții. Cei care nu vor să se împărtășească – și aceștia, din păcate, sunt majoritatea credincioșilor noștri de astăzi – rămân departe de Hristos, chiar dacă li se pare că-L urmează. Când Mântuitorul vorbea despre pâinea cea vie care este Trupul Său și zicea că cine nu mănâncă din această pâine nu are viață în el însuși, mulți din cei ce-L urmau L-au părăsit căci spuneau: "Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte" (Ioan 6, 60). Așa și astăzi, mulți nu înțeleg rostul Sfintei Împărtășanii și stau departe de ea, spre marea lor pagubă.

Cât de des trebuie să primim Sfânta Împărtășanie?

În mod normal, toți cei care participă la Sfânta Liturghie, care este Jertfa nesângeroasă și Cina Domnului, trebuie să se împărtășească. Nimeni nu se duce la o cină fără să mănânce ceea ce i se pune înaintea. Altfel jignește pe cel ce oferă cina. Canoanele (8 și 9 ale Sfinților Apostoli, 2 al Sinodului VI Ecumenic, 1 al Sinodului VII Ecumenic...) condamnă pe cei ce participă la Sfânta Liturghie și nu se împărtășesc. **Toți membrii Bisericii, deci toți creștinii, sunt ținuți să participe în fiecare duminică la Sfânta Liturghie și să se împărtășească cu Sfintele Taine.** În cazul în care săvârșim păcate grave, de moarte, cădem din starea de har și nu ne mai putem împărtăși cu Sfintele Taine decât după ce ne spovedim și împlinim un canon de pocăință. **Spovedania deci ne repune în starea de har sau de membri ai Bisericii.**

Care sunt condițiile și obligațiile pentru a primi Sfânta Împărtășanie?

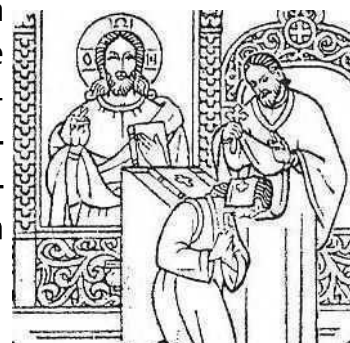
Singura condiție pentru a primi Sfânta Împărtășanie este aceea de **a nu trăi în păcate de moarte.** Păcatele cele mai grele sunt **lepădarea de Hristos sau necredința, crima (inclusiv avortul, dar și folosirea anticoncepționalelor sau a altor mijloace care împiedică nașterea de prunci), desfrâul, ura, asuprirea semenilor (prin neplata muncii sau munca necinstită), iubirea de arginți, beția, fumatul...**

Pentru aceste păcate trebuie neapărat să ne spovedim. Desigur că de fiecare dată când ne împărtășim trebuie să încercăm să avem pace în suflet, să cerem iertare de la cei pe care i-am putut supăra cu voie sau fără voie.

Postul și spovedania

Fiecare împărtășire trebuie să fie precedată de post și spovedanie?

Spovedania este legată de păcatele săvârșite, îndeosebi de păcatele mari, de moarte. Cum toți păcătuim, **este foarte bine să ne spovedim cât mai des cu putință**, chiar dacă nu avem păcate mari. În fond, păcatul cel mai mare este cel care ne robește, chiar dacă nu-l găsim printre păcatele mari. Tocmai de aceea **călugării și credincioșii evlavioși se spovedesc dacă nu săptămânal, cel puțin odată pe lună.** Dar nu trebuie să așteptăm săptămâna sau luna ca să ne spovedim, ci trebuie să ne spovedim de fiecare dată când am săvârșit un păcat pentru care conștiința ne muștră. Spovedania s-a legat de împărtășire atunci când aceasta a devenit rară sau chiar foarte rară, cum se întâmplă din păcate și astăzi. Se înțelege de la sine că dacă cineva se împărtășește foarte rar trebuie să se spovedească de fiecare dată înainte de a se împărtăși. Dar cel ce se împărtășește des, săptămânal sau chiar zilnic, acela nu trebuie să se spovedească neapărat de fiecare dată. Păcatele ni se iartă și prin Sfânta Împărtășanie. Important este să fim sinceri cu noi înșine și în fața lui Dumnezeu, să nu ascundem vreun păcat și să ne socotim mereu nevrednici.

În legătură cu postul, trebuie să spunem că nici el nu este legat de împărtășire, deși este bine să ne pregătim pentru Sfânta Împărtășanie și cu post.

Putem spune că suntem vrednici să primim Sfânta Euharistie?

Nimeni nu este vrednic să primească Sfintele Taine ale lui Hristos. Dar faptul că nu suntem nici odată vrednici să ne împărtășim nu înseamnă că nu ne mai împărtășim deloc. Nu înseamnă nici să păcătuim în continuare, pentru că oricum suntem nevrednici de Sfânta Împărtășanie. Viața creștină este exigentă și înseamnă o luptă permanentă cu păcatul și cu patimile pentru dobândirea virtuților sau a deprinderilor bune. Când păcătuim grav, ne spovedim, facem cano-nul de pocăință și apoi ne reintegrăm în Biserică prin primirea Sfintelor Taine. Conștiința păcă-toșeniei și a nevredniciei, nu numai de a ne împărtăși, ci chiar și de a trăi și de a ne bucura de atâtea daruri ale lui Dumnezeu, trebuie s-o avem toată viața. Dar această conștiință nu ne para-lizează voința de a face binele, ci dimpotrivă o potențează, ne dă și mai multă râvnă de a duce o viață cât mai curată. Așa cum am spus, **Sfânta Împărtășanie este adevărată mâncare și adevă-rată băutură pentru suflet și ni se dă "spre iertarea păcatelor și spre viața de veci"**. Dacă trupul nu poate trăi fără mâncare și fără băutură, nici sufletul nu poate trăi cu adevărat fără Sfânta Împărtășanie.

Ce putem face pentru a trece peste ispitele vieții cotidiene ca să ne unim cât mai des cu Hris-tos?

Să dorim din toată inima să ne unim cu Hristos euharistic. Să ne formăm treptat conștiința că o Liturghie la care nu ne-am împărtășit rămâne pentru noi nedeplină. Nu trebuie să ne fie teamă de Sfânta Împărtășanie. Teamă trebuie să avem față de păcat. Este adevărat că atunci când preotul ne cheamă la împărtășire zice: "Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați". Însă frica de Dumnezeu înseamnă frica de păcatul prin care-L supărăm pe Dum-nezeu. Când iubim pe cineva cu adevărat, ne temem să nu facem ceva care să-l supere. Este vor-ba de frica sfântă despre care înțeleptul spune că este începutul înțelepciunii (Pilde 1, 7), și nu de frica de pedeapsă. Căci Dumnezeu nu pedepsește pe nimeni. **Suferințele și încercările vieții pe care noi le numim pedepsele lui Dumnezeu sunt de fapt consecințele firești ale păcatelor noastre.**

www.impantokratoros.gr

Școala duminicală pentru copii

Începând cu data de **4 noiembrie 2018** invităm copiii (începând cu vârsta de 5 ani) din Vicenza și împrejurimi să participe la ora de religie și la laboratoarele de manualitate organizate de pa-rohia noastră. Întâlnirile vor avea loc în fiecare duminică în sacristia bisericii noastre din Piazza Araceli, 21.

Vă așteptăm cât mai numeroși!

Pentru **botezuri, cununii** ([cu starea civilă tot la Biserică](#)), **sfeștanii, molifte** etc., vă puteți adresa la Pr Raimondo: **Tel fix: 0444 149 6055;**
Cel.: 393 482 9000.
sau în fiecare duminică la Biserică
(*înainte sau după Sf. Liturghie*).

